

tryk udbad sig en Samtale med ham og angav en Tid, paa hvilken hun den samme og den følgende Dag vilde være at træffe paa Hotel d'Angleterre.

Pers første Tanker var, at Kortet enten var kommen til ham af en Fejltagelse eller skyldtes en Dumrians Forsøg paa at have ham tilbedste.

I det samme kom den enfoldige Skibstømrerkone ind med sit Barn ved Brystet og fortalte helt betagen om en fornem Dame, der havde holdt udenfor i en Karet og spurgt efter ham og givet hende den »Seddel«, som hun havde lagt ind paa hans Bord.

»Baronesse Bernt-Adlersborg,« sagde Per hen for sig og stirrede igen paa Kortet. Aldrig i Verden havde han hørt det Navn før!

»Det maa alligevel være en Fejltagelse . . . Spurgte hun virkelig efter mig? . . . Sagde hun mit Navn, mener jeg?«

»Ih ja, det gjorde hun. Og hun var grumme ked af ikke at træffe Herren hjemme.«

Der fór Per en Række af de dristigste Fantasi-billeder gennem Hovedet.

»Hvordan saa' hun ud?« spurgte han. »Var hun ung?«

»Ja saamænd. Hun kunde vel være saadan omtrent paa min Alder,« sagde Kællingen, der var henimod de halvtreds.